

Sygn. akt I KO 99/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. M.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II
AKa 139/16, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia
7 marca 2016 r., sygn. akt III K 287/15,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wnioszek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 sierpnia 2022 r. skazany D. M. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa 139/16, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt III K 287/15. W swoim piśmie nie powołał się na żadną z podstaw wznowieniowych. Podniósł, że będąc w Zakładzie Karnym w N. zapoznał się z aktami sprawy i ma uwagi dotyczące oceny zeznań głównego świadka R. W. oraz funkcjonariuszy Policji i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej.

W piśmie z dnia 24 października 2022 r. skazany złożył wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, który pismem z dnia 4 grudnia 2022 r. doprecyzował jako wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w niniejszym postępowaniu wznowieniowym

Jednocześnie pismem z dnia 6 grudnia 2022 r. skazany zwrócił się do Sądu Najwyższego o przeprowadzenie „drugiej ekspertyzy sekcji zwłok” i „zbadania wariografem świadka R. W.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego D. M. należało uznać za oczywiście bezzasadny i z tego powodu odmówić jego przyjęcia.

Skazany już ubiegał się o wznowienie postępowania w tej sprawie. Postanowieniem z dnia 3 marca 2022 r. w sprawie o sygn. I KO 4/22 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca przewidział możliwość odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego bez wzywania go do uzupełnienia braków formalnych pisma, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Takie postąpienie jest w szczególności możliwe, gdy wnioskodawca odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Za oczywiście bezzasadny trzeba uznać wniosek, w którym skazany nie wskazuje się na żadną z ustawowych przesłanek wznowienia postępowania karnego a jedynie przeprowadza polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną w toku prawomocnie zakończonego postępowania.

Dokładnie taki, oczywiście bezzasadny charakter ma argumentacja przedstawiona przez D. M.. Skazany nie przedstawia żadnych nowych faktów i dowodów w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., ani innych okoliczności, które w świetle przepisów art. 540 k.p.k., 540a k.p.k., 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. mogą stanowić podstawę wznowienia postępowania. Wszystkie dowody, do których odwołuje się skazany: zeznania R. W., zeznania funkcjonariuszki Policji M. M., opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – były znane Sądom orzekającym i tym samym nie mogą zostać uznane za „nowy fakt lub dowód” w rozumieniu art.

540 § 1 pkt 2 k.p.k. Zawarte w tym przepisie sformułowanie "nowe fakty lub dowody" oznacza fakty i dowody, które w toku postępowania (tj. do momentu jego prawomocnego zakończenia) nie były znane zarówno sądowi, jak i stronie, co w tej sprawie nie ma miejsca. Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje bowiem na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 28 lutego 2022 r., II KZ 5/22; 28 czerwca 2022 r., IV KO 53/22).

Jedynie na marginesie ww. argumentacji należy wskazać, że kwestia wiarygodności R. W., w tym także jej stanu psychicznego, była przedmiotem obszernego wyводу Sądu Apelacyjnego zawartego w uzasadnieniu wyroku (k. 996-997v). Ponadto zarówno kwestia wiarygodności świadka R. W., jak i zeznań funkcjonariuszy Policji oraz opinii z zakresu medycyny sądowej, były przedmiotem wniosku skazanego w sprawie I KO 4/22. W tej sprawie Sąd Najwyższy nie znalazł również podstaw do wznowienia postępowania w związku z postulowaniem przez skazanego objęcia poszczególnych osób badaniem wariografem. Jak słusznie uznaje się w orzecznictwie, dowód pozyskany wskutek badania wariografem ma charakter poszlakowy, a jego wartość jest znacząca jedynie na początkowym etapie postępowania karnego, a nie po jego prawomocnym zakończeniu. Dowód z opinii opartej o badanie wariograficzne traci swą wartość poznawczą wraz z upływem czasu oraz liczbą czynności przeprowadzanych z udziałem badanego i nie może nigdy zastąpić dowodu sprawstwa. Przydatność takiego dowodu o charakterze pośrednim na późniejszym etapie postępowania jest z reguły istotnie ograniczona, nie może skutecznie służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności badanej osoby (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2023 r., II KO 66/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2015 r., I KZP 25/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 3).

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Z uwagi na odmowę przyjęcia wniosku bezprzedmiotowe było rozpoznawanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu, tym samym wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego orzekającego w składzie trzech sędziów, w terminie 7 dni od dnia doręczenia odpisu postanowienia (art. 545 § 3 k.p.k.).